

[Ellsabeth Arnold]

Det værste, vi kan gøre, er at udskyde problemet endnu en gang; vi har lovet de unge, at nu skal lære- og praktikpladsproblemet løses, og det løfte skal vi leve op til. Skylden er i hvert fald ikke de unges.

Når en af vore fremtrædende erhvervsledere hr. Christian Rovsing i dag i et af vore store dagblade siger, at danskerne er for dumme og dovne til at kunne klare sig i den internationale konkurrence, så synes jeg, det er for dårligt, hvis vi udelukker unge, som gerne vil, og som er egnede, fra at få en ordentlig erhvervsmæssig uddannelse. Derfor er det på trods af erhvervslivets protester naturligvis vores opgave herinde at sørge for, at de nødvendige foranstaltninger bliver taget.

Vi synes ikke, det er nogen smuk ordening; vi så gerne, at det hele var ordnet frivilligt i erhvervslivet, men det kan vi som sagt ikke tvinge dem til. Vi synes derfor, det er en ordentlig, en rimelig, en nødvendig løsning, at vi pålægger erhvervslivet finansieringen ved oprettelsen af praktikpladskompenserende undervisning.

Det er blevet sagt, at beregningerne er bureaukratiske. Ja, det er de, men det er jo også for at få lidt rimelighed i fordelingen.

Ordet retfærdighed er nævnt – det skal man jo altid være forsigtig med at bruge – men en af de ting, som vi i hvert fald fra radikal side gerne ser, er at få synliggjort de brancher og de virksomheder, som lurepasser. Der er givetvis brancher, der er store virksomheder, og der er områder af erhvervslivet herhjemme, som hygger sig i smug og ikke opretter de nødvendige praktikpladser. Det vil vi få bragt for en dag, når vi får disse beregninger; det synes jeg kan være nyttigt som en pædagogisk øvelse.

Erhvervslivet og arbejdsgiverne har sagt, at vi ikke skal blande os i noget, vi ikke har forstand på; det er deres opgave at skaffe praktikpladserne. Vi vil til gengæld hævde, det er vores ansvar, at de unge får en uddannelse.

Hvis erhvervslivet ikke vil hjælp med, må vi hjælpe erhvervslivet med at skaffe den praktikpladskompenserende undervisning, så vi får den arbejdskraft, vi skal bruge fremover.

Det Radikale Venstre støtter forslaget og vil sørge for at følge ordningen op og se, hvordan den virker.

Emmert Andersen (CD):

I juni i år vedtog vi loven om tilvejebringelse

af lære- og praktikpladser, og det er selvfølgelig et smukt og ædelt formål, som vi godt kan støtte. De fleste var da også positive, og CD sagde på det tidspunkt, at vi ikke ville stille os hindrende i vejen.

I dag kommer vi til spørgsmålet om finansieringen af det hele, og her må jeg desværre nok meddele, at vi er knap så venlige.

Når man nu har et sådant smukt og ædelt formål, synes vi også, man kunne lave det ordentligt bagefter. Faktisk synes jeg, at det foreliggende forslag er så fyldt med uhensigtsmæssigheder, uretfærdigheder og tilfældigheder, at der er adskillige spørgsmål, vi gerne vil se nærmere på.

Ifølge forslaget skal bidraget falde væk for alle arbejdsgiverne i en branche, såfremt det fastsatte måltal for branchen i det foregående år er blevet opfyldt fuldt ud. Er måltallet opfyldt med 95 pct., nedsættes bidraget til 50 pct. Jamen hvad nu, hvis måltallet er opfyldt 94,88 pct., skal der så betales 100 pct., og er det retfærdigt? Eller hvad nu, hvis måltallet er opfyldt 99,88 pct., skal der så betales et bidrag på 50 pct., og er det særlig retfærdigt?

Fordelingen på brancher sker ifølge forslaget på grundlag af Danmarks Statistiks erhvervsgrupperinger, de tre første cifre, og det medfører, at der i én og samme gruppe f.eks. kan optræde brødfabrikker og fjerkræslagterier og i en anden offsettrykkerier sammen med ugeblade og magasiner eller kød og flæsk og viktualier sammen med apoteker eller advokater sammen med havearkitekter osv. I virkeligheden er det jo virksomheder, som ikke har en pind med hinanden at gøre, men de betragtes, som om de er i samme branche.

Hvis f.eks. bagerne ikke opfylder måltallet, kan det resultere i, at slagterne kommer til at betale – her kan man altså sige, at man retter slagter for bager – og det er der vel ikke nogen særlig stor retfærdighed i.

Eller hvis én virksomhed med mange arbejdere opfylder sit måltal helt klart, mens andre små virksomheder ikke gør det, kommer de alligevel til at betale. Er det så retfærdigt? Det er det selvfølgelig ikke, og derfor minder forslaget om min soldatertid – det tænkte jeg meget på, da jeg så det – for da var det sådan, at hvis der var én, der ikke kunne gennemføre feltbanen inden for den reglementerede tid, fik vi stropeture alle sammen. Det kaldte man kollektiv af-